

จันทร์ 7 ตุลาคม

ระลึกถึง
แม่พระแห่งลูกประคำ

ยนา 2:2,3-4,7

ทำวัตรสัปดาห์ที่ 3

บทอ่านที่ 1

ยนา 1:1-7 และ 2:1,11

องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับโยนาห์ บุตรของอามิทายว่า “จงลุกขึ้น ไปยังกรุงนินะเวห์นครใหญ่ และประกาศแก่เมืองนั้นว่าความชั่วของเขาขึ้นมาถึงเรา” แต่โยนาห์ลุกขึ้นหนีจากพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าไปยังเมืองทารชิซ...

แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงส่งลมแรงเหนือทะเลจนเกิดพายุใหญ่ในทะเล จนน่ากลัวว่าเรือจะอัปปาง... แล้วทุกคนพูดกันว่า “มาเถอะ เราร่วมจับฉลากกัน เพื่อจะรู้ว่าใครเป็นเหตุทำให้ภัยนี้เกิดแก่เรา” เขาจึงจับฉลาก ฉลากก็ตกแก่โยนาห์... โยนาห์จึงตอบว่า “จงจับข้าพเจ้าโยนลงไปในทะเล ทะเลก็จะสงบลงสำหรับท่าน เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า เป็นความผิดของข้าพเจ้าที่พายุใหญ่เกิดขึ้นแก่ท่านเช่นนี้”... เขาทั้งหลายจึงจับโยนาห์โยนลงไปในทะเล ความปั่นป่วนของทะเลก็สงบลง...

พระวรสาร

ลก 10:25-37

ขณะนั้น นักกฎหมายคนหนึ่งยืนขึ้นทูลถามเพื่อจะจับผิดพระองค์ว่า “พระอาจารย์ ข้าพเจ้าจะต้องทำสิ่งใดเพื่อจะได้ชีวิตนิรันดร” พระองค์ตรัสถามเขาว่า “ในธรรมบัญญัติ มีเขียนไว้อย่างไร ท่านอ่านว่าอย่างไร”

เขาทูลตอบว่า “ท่านจะต้องรักองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านสุดจิตใจ สุดวิญญาณ สุดกำลัง และสุดสติปัญญาของท่าน ท่านจะต้องรักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตนเอง” พระองค์ตรัสกับเขาว่า “ท่านตอบถูกแล้ว...” ชายคนนั้น... จึงทูลถามพระเยซูเจ้าว่า “แล้วใครเล่าเป็นเพื่อนมนุษย์ของข้าพเจ้า”

พระเยซูเจ้าจึงตรัสต่อไปว่า “ชายคนหนึ่งกำลังเดินทางจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังเมืองเยรีโค เขาถูกโจรปล้น พวกโจรปล้นทุบตีเขา แล้วก็จากไป ทิ้งเขาไว้อาการสาหัสเกือบสิ้นชีวิต สมณะผู้หนึ่งเดินผ่านมาทางนั้น โดยบังเอิญ เห็นเขาและเดินผ่านเลยไปอีกฟากหนึ่ง ชาวเลวีคนหนึ่งผ่านมาทางนั้น เห็นเขาและเดินผ่านเลยไปอีกฟากหนึ่งเช่นเดียวกัน แต่ชาวสะมาเรียผู้หนึ่งเดินทางผ่านมาใกล้ ๆ เห็นเขาก็รู้สึกสงสาร จึงเดินเข้าไปหา เหน็บมันและเหล้าองุ่นลงบนบาดแผลแล้วพันผ้าให้ นำเขาขึ้นหลังสัตว์ของตนพาไปถึงโรงแรมแห่งหนึ่งและช่วยดูแลเขา วันรุ่งขึ้นชาวสะมาเรียผู้นั้นนำเงินสองเหรียญออกมามอบให้เจ้าของโรงแรมไว้กล่าวว่า “ช่วยดูแลเขาด้วย เงินที่ท่านจะจ่ายคืนไปนั้น ฉันจะคืนให้เมื่อกลับมา” ท่านคิดว่าในสามคนนี้ใครเป็นเพื่อนมนุษย์ของคนที่ถูกโจรปล้น” เขาทูลตอบว่า “คนที่แสดงความเมตตาต่อเขา” พระเยซูเจ้าจึงตรัสกับเขาว่า “ท่านจงไปและทำเช่นเดียวกันเถิด”

เราได้ข้อคิด 3 ประการจากตัวละครในพระคัมภีร์ที่เราอ่านในวันนี้ เกี่ยวกับการแสดงความรัก คือ 1. มนุษย์เรามักหาข้อแก้ตัวง่าย ๆ ที่จะไม่รัก ไม่ช่วยเหลือผู้อื่น 2. เพื่อนบ้านคือคนที่ต้องการความช่วยเหลือไม่ว่าจะเป็นคนชาติใด ศาสนาใด สถานภาพอะไร และ 3. ความรักคือการช่วยเหลือในสิ่งที่เขาต้องการไม่ว่าทางร่างกายหรือจิตใจ “ท่านทำสิ่งใดต่อพี่น้อง ท่านทำสิ่งนั้นต่อเรา” (เทียบ มธ 25:40) เป็นความรักที่พระเยซูเจ้าทรงสอนให้ปฏิบัติ

ความคิดอีกประการหนึ่ง เกี่ยวกับการสวดสายประคำก็คือ เป็นการรำพึงพร้อมกับพระแม่มารีย์ถึงธรรมล้ำลึกในพระชนมชีพของพระคริสตเจ้า พระศาสนจักรส่งเสริมให้สวดทั้งส่วนตัวและส่วนรวม โดยเฉพาะในแต่ละครอบครัว (เทียบ Verbum Domini ข้อ 88)